

14.2 2023 Yläkarjala lehti

– Naurattaa, kun liikenteenvalvonnassa voi joskus oikein aistia poliisin jännityksen, kuvailee **Mika Mahlavuori** moottoripyöräkerholaisen kantamaa leimaa.

Nurmeksen moottoripyöräkerhon Roadwolf MC:n aktiivijäsenenä toimiva Mahlavuori kertoo kuulleensa, että poliisikoulussa harjoitellaan nykyisin tilanteita moottoripyöräkerholaisten varalta. Hän kritisoi, että näin ennakkoluuloja viedään ylhäältä päin kentälle.

Stigman voi tuntea myös työelämässä. Mahlavuori kertoo, että kerran asfalttifirmassa työskennellessään häntä ei päästetty töihin vankilan pihamaalle.

– Komennettiin toiselle työmaalle siksi aikaa.

Mahlavuorelle on myös kerran sanottu epävirallisesti, ettei hänellä ole mahdollisuuksia tiettyyn työpaikkaan moottoripyöräkerhotaustan takia.

Mahlavuori pitää leiman perimmäisenä syynä sitä, etteivät ihmiset erota liivijengiläisiä ja moottoripyöräkerholaisia toisistaan.

– Liivijengiläiset ovat kopioineet biker-kulttuurista elementtejä. Ongelma on myös mediassa ja etenkin medialukutaidossa, hän sanoo.

Ristiriitainen persoona

Miehen mainetta ei ainakaan pehmitä se, että hänen jalkansa ja käsivartensa on pitkälti tatuoitu. Tosin kaikki tatuoinnit ovat peitettävissä.

– Tatuoinneillakin on oma stigmansa, vaikkakin ne ovat arkipäiväistyneet viime vuosina. Aiemmin tatuoidulla iholla ei saattanut saada töitä, mutta nykyisin sellaiset työt ovat harvassa.

Ensimmäisen tatuointinsa Mahlavuori otti esikoispoikansa kunniaksi vuonna 1996. Se on tiikeri, joka on jo niin kulahtanut, että hän on saanut kommentteja sen hävittämisestä.

– Olen halunnut säilyttää sen, se on kuin toteemi elämän varrelta.

Mahlavuori ei näe itseään leimojen kautta, vaikka tunnustaakin olevansa ristiriitainen persoona. Hän oli esimerkiksi koululaisena poika, joka oli heitetty pois luokasta, mutta valittu nuorimpana oppilaskunnan puheenjohtajaksi.

Pehmeästä puolestaan hän nostaa esille sen, että etenkin pienet lapset ovat aina hänen kimpussaan ja hakeutuvat syliin. Juniorijääkiekkoa valmentaessaan hän oli myös nuorille tärkeä tukipilari.

– Äidit saattoivat laittaa viestiä, että voitko sinä esittää tämän asian pojalle, kun sinua hän kuuntelee. Siitä tuli hyvä olo.

Naiset lähentelivät

Yhdellä alalla Mika Mahlavuoren jämympi tausta on ollut korkeintaan eduksi: portsarina. Hän on nurmeslaisille tuttu kasvo etenkin Obotan ja Nurmeshovin oville noin kymmenen vuoden ajalta.

Mahlavuori korostaa, että kyseessä on puhetyö.

– Työhön ei kuulu väkivalta. Aina on selvitty puhumalla, vain kerran olen saanut pientä osumaa naamaan, hän sanoo.

Mahlavuoren mukaan ennakko-odotusten vastaisesti naiset olivat hankalampia asiakkaita kuin miehet. Me too -hengen nimissä hän kertoo tulleen useinkin lähennellyksi, puristeluja ja pusutteluja myöten. Myös naisen poistaminen ravintolasta oli vaikeampaa kuin miehen.

– Kun en halunnut käyttää fyysistä voimaa, yksikin nainen tarttui kaikkiin kalusteisiin kiinni. Matto lähti hänen mukanaan.

Jakajat olivat suosittuja tyttöjen keskuudessa.

Mika Mahlavuori

Nykyään Mahlavuori sanoo ammattinsa olevan sekatyömies. Kaikenlainen työ on maistunut nuoresta saakka, isän firmassa huonekalujen kasaamisesta Ylä-Karjalan jakeluun mopolla.

– Jakajat olivat suosittuja tyttöjen keskuudessa, kun heillä oli omaa rahaa, hän nauraa ja kertoo, että kyse oli harvoista nuorille tarjotuista työpaikoista.

Mahlavuori muistelee, että kääntöpuolena suositussa jakelutyössä oli lauantain lehden iltajakelu, jolloin muut olivat jo diskossa tai muissa iltamenoissa.

– Jos lehdet saatiin myöhässä, piti juosta rappukäytävät.

Sittemmin Mahlavuori on työskennellyt muun muassa myyntitöissä, festareilla ja Joensuussa Valoparralla. Viimeisin työpaikka on M&R Ruokolaisella kuorma-auton kuljettajana.

Tattoo Festia isommaksi

Nykypäivänä Mika Mahlavuori tunnetaan Nurmeksessa vuosittaisen North Karelia Tattoo Festin järjestäjänä osana Roadwolf MC:tä. Tapahtuma juontaa juurensa Oulun tatuointitapahtumaan, jossa talkoillaan Mahlavuorelle syttyi haave Nurmeksen omasta tapahtumasta. Hän keksi pyytää tuttavaansa **Wallu Valpiota** juontajaksi ja kurssi ensimmäisen tapahtuman kokoon muutamassa kuukaudessa.

– Meillä oli vain kuusi tatuoijaa, mutta 400 lipunostajaa. Oltiin ihan monttu auki siitä suosiosta.

Ensimmäisestä, vuonna 2009 järjestetystä tapahtumasta Tattoo Fest on kehittynyt ja kasvanut sitä mukaan, kun maine on kiirinyt. Nyt tammikuussa järjestettyyn tapahtumaan olisi tullut

toistakymmentä artistia enemmän, mutta tilat saatiin järjestettyä vain 29:lle.

– Nurmeksen väkiluku tosin pienenee, ettei enää saada samanlaisia lippumääriä myytyä.

Nyt Mahlavuori haaveilee tapahtuman laajentamisesta kansainväliseksi suur tapahtumaksi. Hänellä on jo vireillä rahoitushakemus kulttuurirahastolle, mutta hän pohtii, miten tatuointialaan suhtaudutaan taiteenmuotona – etenkin, kun hakijana on moottoripyöräkerho.

– Ainahan sitä toivoo, että rahoitukselle olisi muitakin vaihtoehtoja, mutta korona söi meidän pääomat. Korona-aikaan ei pystytty järjestämään tapahtumia ja saamaan tuloja, mutta samaan aikaan menot juoksivat, hän avaa.

Veren perintönä

Roadwolf MC:ssä Mika Mahlavuori kertoo jättäytyneensä rivijäseneksi, vaikka toimiikin yhä aktiivina. Hän perusti kerhon neljän kaverinsa kanssa vuonna 2001.

– Yhdessä ajaminen on aina ollut toiminnan keskiössä. Joka kesä tehdään viikon retki jonnekin, minkä lisäksi käydään tapahtumissa ja ihan vain ilta-ajeluilla, hän kuvailee.

Mahlavuori kertoo aina rakastaneensa ”päriseviä vehkeitä”, veren perintönä. Isä ajoi moottorikelkkaa, ja Mahlavuori muistaa olleensa ensimmäisellä kelkkasafarilla jo 8-vuotiaana. Myöhemmin

kuvioihin tuli motocross, jota isät kuskasivat kaveruksia harrastamaan isompiin kaupunkkeihin.

Jo pitkään juurikin moottoripyöräily on ollut hänen elämänsä suola.

– Huonotkin päivät kääntyvät hyväksi. Kun tulee ajolta takaisin, ei enää edes muista, mikä alun perin harmitti. Kypärä on kyllä kuullut kaikki murheet.

<https://www.ylakarjala.fi/uutiset/3c18a6xlcu>

Kirjoittaja Ylä-Karjala lehden toimittaja Marianne Haverinen

<https://www.ylakarjala.fi/asiakaspalvelu/asiakaspalvelu-ja-yhteys-tiedot>